

[Stauning.]

sagt: det kan vi ikke have noget imod. Men vi kan ikke nogen Sinde tænke os at gaa med til at berøve Underklassen den Ret, den for snart fyrretyve Aar siden har erhvervet sig her i Landet.

Den højtærede Ministers Understregning af dette var til en vis Grad beroligende, i hvert Fald hvad dette Ministeriums Tid angaar, og efter den kan vi nok selv bidrage til Ordningen af Forholdene paa dette Omraade. Jeg forstod nok, at den højtærede Minister efter vanlig Skik ogsaa søgte at holde Døren aaben til anden Side, formodentlig af Hensyn til sit Partis Ordfører og andre indenfor Venstre, som gerne vil slippe ind ad Forsikringsdøren. Men det tillægger jeg ikke saa stor Betydning, for det er nu en Gang saadan i Venstre — det maa man regne med —, at der er en Gruppe, hvis Opgave synes at være at nedbryde, hvad deres Fædre byggede op. Det, jeg lægger Vægt paa, var den højtærede Ministers fuldkomne Ødelæggelse af det foreliggende Lovforslag. Den var saa væsentlig og kraftig, at den frier mig for i højere Grad at gaa ind paa Lovforslagets Enkeltheder.

Det forbausede mig, at den højtærede Minister gentagne Gange berømede Forslagsstillerne for deres Mod, ganske vist et Mod, som Ministeren sagde, at han og Regeringen ikke havde. Jeg synes nu ikke, der er Grund til at berømme noget Mod her eller til at undres over, at de Konservative har dette Mod, for det er en gammel konservativ Tankegang, der her har fundet Udtryk, en Tankegang, som føler sig opmuntret — det er der vel ikke noget at sige til — af Nutidens reaktionære Strømninger og blandt andet føler sig opmuntret og tilskyndet af Venstre-regeringens Nedsættelsespolitik. Men værre er det, synes jeg unægtelig, at der ogsaa findes et saadant Mod i visse Kredse af Venstre, og at de findes der ogsaa i Dag trods Ministerens advarende Ord.

Ellers tilstaar jeg, at det interessante Spørgsmaal er, hvad Venstre vil, og det er vi ikke blevet fuldt oplyst om, skønt jeg nærer ikke Tvivl om, at naar Ministeren har talt, som han har talt, er vi i hvert Fald sikrede i dette Ministeriums Tid; saa sker der ingen Ulykker paa dette Omraade.

Denne Kamp om Folkeforsikring, eller rettere mod Folkeforsikring, som vi nu fra

Arbejderklassens Side har ført herhjemme i de mange Aar, medens Venstre og Konservative mere eller mindre aabenlyst har syslet med denne Tanke, denne Kamp har man ogsaa kendt andre Steder, og det har givet Genlyd herhjemme. Blandt de historiske Træk, jeg begyndte med at nævne, er der endnu et, som det maaske ikke er urimeligt at fremhæve, nemlig den Opsigt, som den Bismarckske Socialforsikring vakte her i Danmark, og som gav Anledning til de Estrupske Forsøg paa at faa en social Forsikring, hvorved Befolkningen selv skulde betale det hele ved en ekstraordinær Beskatning.

Denne Bismarckske Lovgivning gav Anledning til mange Bemærkninger ogsaa herhjemme, og der er navnlig een, som jeg har i et gammelt, gulnet Hæfte, som er interessant, og som jeg med den højtærede Formands forventede Tilladelse nok maa citere nogle Ord af. Den er af en Forfatter, der hedder Neergaard, og det hedder „Om Alderdoms- og Invalideforsørgelse“. Hvor interessant dette Hæfte end er, skal jeg dog ikke lægge Beslag paa Tingets Tid med en udførlig Gennemgang af det med Citater fra de mange Steder, hvor det er interessant, jeg skal nøjes med Slutningslinierne, hvori Forfatteren siger:

„Det vægtigste Argument mod den Tvangsforsikring, som er Grundtanken . . . er . . . Utilstedeligheden af at tvinge Arbejderne til at udrede Pengemidler, som de i de fleste Tilfælde slet ikke kan undvære, naar de skal fyldestgøre deres nærmestliggende Forpligtelser. Skal en Arbejder med Gennemsnitsløn forsørge sin Familie, opdrage sine Børn forsvarligt og sikre sig mod Følgerne af Sygdom og Arbejdsløshed, saa maa det vist nok indrømmes, at det neppe gaar an at stille yderligere Krav til ham. Denne Betragtning fører imidlertid henimod at opgive den hele kostbare, indviklede og i saa mange Retninger uhensigtsmæssige Tvangsforsikring og ordne Alderdomsforsørgelsen ved direkte Statshjælp, til hvilken Midlerne tilvejebringes gennem Beskatningen.“

Se, det er rigtige, rene og djærve Ord, og det gør jo ikke disse Ord mindre værd, at denne Forfatter er Finansminister i den nuværende Regering. Han havde, den Gang